

Сабира Сталберг

Филип у тунелу

Помоћ породици, Београд
ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ
1993

Филип је у шопингу
с мамом и татом
али је залутао.

Наједном се нашао
у мрачном тунелу.
Врата су се затворила за њим.

Како да изађе?
Из мрака вребају
разне опасности.

ISBN 978-86-88811-22-4
ISBN 978-952-7334-27-0

Букпил

bokpil.eu

Књиге: villa.bokpil.eu

Материјали: edu.bokpil.eu

Поглавље 21

Згазио сам у воду.
Нога ми се одмах оквасила.
Стојим у бари.

Прескочим је.
Није велика.
Одакле је вода дошла?
Осветлим под,
али лампа се угаси.

Поново је упалим.
Светло је слабо.
Батерија се скоро истрошила.

Како сам глуп!
Потрошио сам батерију
играјући игрицу.
Зашто морам толико да се играм?
Можда батерија није ни била
напуњена до краја.

Сад ми треба и телефон и батерија.
- Обећавам себи и целом свету - кажем гласно.
- Никада више нећу играти

игрице на мобилном!
Глас ми одзвања тунелом.
- Мобилном, мобилном - одговори тунел.

Осветлим зидове.
Скроз су мокри.
Вода капље с плафона
и слива се низ зидове.

Онда се светло угаси.
Не могу поново да га упалим.
Тунел ми опет изгледа опасно.
Стојим непомично у мраку.
Ништа не видим.

Само чујем воду како капље.
И жамор.
Какав је то шум?

Чекај мало.
То су људи.
Сигурно има људи у тунелу.

Звук допире из дубине тунела.
Пођем.
Пљус! Поново згазим у воду.

Скочим удесно.
Ту је суво.
Руком додирнем зид.
Направим три корака.
Бам! Јао!

Ударио сам главом у зид
и сад видим звезде.
Боли ме глава
и имам чворугу на челу.
А и огреботину.
Осећам крв на прстима.

Тунел се овде завршава
и нема излаза.
Погрешио сам.

Звук се сигурно чуо из
неког вентилационог отвора.
Чекај... Какав је ово звук?
Поново чујем жамор.
Тунел се наставља
и тамо су људи.
Тад приметим
да сам испустио телефон.

Поглавље 22

Направим два корака уназад
и руком почнем да пипам по поду.
Додирнем нешто мекано.

Пацов!
Нек мобилни остане где год да је.
Тресем се.
Нећу да ме пацов угризе.

Испружим руку и
прстима додирнем зид.
Овде је крај зида.
Аха! Тунел скреће.

Ако будем пратио зид
наћи ћу излаз.
Тако ћу знати кад тунел скреће.

Пажљиво кренем напред.
Осетим ветар на ушима.
А чујем и жамор,
у близини.

Чујем гласове.

Поглавље 21

Овде има људи!
Заборавим да треба да држим
руку на зиду.
Потрчим ка звуку.
Гласови се сад јасно чују.

Бам!
Видим јако, бело светло.